

ПЕТЕР ФОН ТРАМИН КАНАЛИЗАЦИОННИЯТ СЪВЕТНИК

Превод от немски: Венцеслав Константинов, 1981

chitanka.info

Когато онази вечер излязох от къщи, към мене се приближи някакъв мъж, който въпреки мъглата и навъсеното небе бе с тъмни очила. На ръст беше дребен и носеше черна, блестяща от влагата мушама.

— Вие сте били, значи... — попита той с утвърдителен тон и изненадващо здраво ме улови за десния лакът, — вие сте били, значи, много наблюдателен?

Открай време проявявам склонност към кошмари; но поради дългогодишната привичка лесно ми се удава, дори като спя, винаги да съзнавам, че това е само сън; ето защо обикновено с игрива усмивка следвам обърканите намерения, повели и действия на моите съновидения, развеселен се хвърлям в пропастите и в никакъв случай не бягам от изверга с топорчето. Наистина, стане ли положението прекалено неприятно, достатъчно е просто да си кажа: „Това е само сън!“ Незабавно всички привидения избледняват и аз се събуждам.

Сега, щом видях, че застаналият пред мене непознат има раздвоен език като на змия, положението почти ми достави удоволствие. Тъй че игриво казах:

— Имате право, аз съм извънредно наблюдателен.

— Много хубаво — рече непознатият и доволно въздъхна, — много хубаво, господине. Аз пък почти се опасявах, че не сте този, когото търся.

На това нямаше какво да отговоря, ето защо се задоволих да последвам мъжа, който трескаво ме затегли от пътната врата. Той ме вкара в едно малко нощно кафене, където, изглежда, го познавах, защото келнерката учтиво поздрави:

— Добър вечер, господин канализационен съветник.

Без подкана тя ни отведе в едно сепаре, донякъде скривано със завеса от стъклени мъниста.

Дребният мъж не свали мушамата си, поръча бутилка бира и със зъби смъкна ръкавицата от свободната си длан. Видях, че между пръстите му, които завършваха с остри извити нокти, се обтягат ципи чак до третата фаланга.

Той наля от бутилката една чаша и я бутна към мен. Самият той не пиеше.

— Ще имате ли нещо против да пуснете лакътя ми? — попитах аз. — Хватката ви е извънредно болезнена, господин канализационен

съветник.

Непознатият начаса ме освободи.

— Много се извинявам, правя го почти по навик — оправда се той.

Отпих една глътка и го погледнах въпросително.

— Вие живеете — започна разговора непознатият, — вие живеете на втория етаж в дом номер петнайсет.

— Точно така.

— А също... — продължи той, — също имате навика нощем да седите до прозореца и да гледате надолу към улицата. Бихте ли проявили изключителната любезност да ми кажете какво наблюдавате там?

— Ами — отвърнах аз, — всъщност виждам само част от тротоара срещу моя дом. Отзад се издига рекламно табло, а пред него има колона за афиши.

— И какво — продължи да разпитва моят събеседник, докато раздвоеният му език нервно играеше между необикновено остри бели зъби, — какво толкова интересно намирате в тази гледка, та често престоявате половината нощ на прозореца и се взирате навън?

— Главно обстоятелството, че понякога преминават хора.

Непознатият нервно оправи очилата си. Въпреки тъмния цвят на стъклата можах да разгледам очите му; те бяха без клепачи, като на риба, с кръгли, втренчени зеници.

— А няма ли... — каза той с почти груба настойчивост, — няма ли да е далеч по-благоприятно за вас, господине, ако предприемате наблюденията си денем? Независимо, че осветлението е по-добро, бихте имали все пак и по-богат избор от обекти за проучване.

— Извинете, че ви прекъсвам, господин канализационен съветник, но този, дори бих казал, банален материал никак не ме интересува. Съществува нещо съвсем друго, което ми изглежда особено необикновено и заслужаващо внимание. И може би няма да сбъркам, ако допусна, че тъкмо на това друго нещо дължа честта да се запозная с вас.

Достави ми известна наслада да видя смущението му. Той повторно облиза безцветните си устни, при което раздвоеният му език странно се премяташе и проблясваше, после с едната си длан, чудновато окосмена, потърка малката си, пъпкообразна брадичка.

— И какви необикновени случки... — най-сетне с усилие промълви той, докато адамовата му ябълка диво подскачаше, — какви необикновени случки имате предвид, господине!

Много доволен от въздействието на моите думи, аз се облегнах назад и отпих голяма глътка от чашата си.

Този сън потръгваше твърде интересно. Обърсах брадичката си и казах:

— Ами имам предвид изчезването на неколцина нощни минувачи. — И не без известна гордост от почти научната точност, с която бях провел наблюденията си, добавих: — През изтеклия месец забелязах не по-малко от девет души да преминават покрай колоната за афиши пред прозореца ми. Но „преминават“ всъщност не е вярната дума. Виждах ги да изчезват зад колоната, но повече не се появяваха от другата страна, колкото и да чаках.

Канализационният съветник рязко вдигна поглед. Стори ми се, че в ококорените му рибешки очи, ненапълно скрити под тъмните очила, прочетох най-крайно отчаяние.

— И какво... — рече той с прегракнал, полузадавен глас, докато дланите му небрежно размачкваха един тежък месингов пепелник на масата ни, — какво заключение правите от всичко това?

— Ами че в колоната за афиши има таен вход към канализационната мрежа на града ни.

— Но защо мислите... — запита моят събеседник с внезапен, ала все пак предпазливо приглушен фалцет, като раздробяваше пепелника на малки късчета; въпреки това изпълняваше този невероятен силов номер съвсем несъзнателно, дори бих казал разсеяно, — защо мислите, че онези девет души са слезли през колоната за афиши в канализационната мрежа?

— За това мога да градя само предположения — отвърнах замислено.

— Моля... — рече непознатият, като след пълното унищожаване на пепелника конвулсивно отваряше и затваряше вече незаетите си длани, — моля... — повтори той с необикновено настойчив глас, сякаш от думите ми зависеше твърде много за него, — моля — потрети той, — имайте изключителната добрина да го сторите.

— Ами — покашлях се неловко, понеже не ми е присъщо да разгласявам половинчати предположения, които самият аз още в

никакъв случай не съм готов да обявя за окончателни решения, — ами представям си някое тайно общество, което нощно време се подвизава в плетеницата от едва проучени проходи и канали под стария град. Може би — продължих аз, като обезпокоен гледах как канализационният съветник с необикновено острия нокът на показалеца си дълбае дупка в плота на масата, — може би това е някакво мистично общество от религиозни фанатици, което в мрака под нашите улици се отдава на чудновати ритуали.

Странно, ала тези думи подедържаха на канализационния съветник така, че напълно разпръснаха досега тъй явно показваната му загриженост. И докато върху бледите му черти се настаняваше израз на безкрайно облекчение, той със сподавено ликуване в гласа възкликна:

— Вие отгатнахте истината!

После остави недовършена дупката в плота на масата, обгърна с две ръце раменете ми и докато острите му нокти почти болезнено се впиваха в тялото ми, с тайнствено понижен глас продължи:

— Сега без съмнение извънредно ви интересува от какво естество са тези загадъчни ритуали?

— Ами... — запънах се аз уплашено, защото не ми убягна застрашителната нотка, трептяща в този въпрос, — ами мога да си представя, че това общество съвсем не държи в събранията му да участва един непосветен.

— Това предположение... — отвърна канализационният съветник, като с непонятно за мене въодушевление доля бира в чашата ми, — това предположение също е вярно. Само че то не се отнася за човек като вас, господине, чиято остра наблюдателност би допринесла изключителна полза за нашето общество, така че не мога да не ви предложа да станете член на нашата ложа.

Бях поласкан. Все пак хранех някои съмнения. Особено що се отнася до намеренията и целите на това странно общество, опасявах се, че те може да противоречат на моя светоглед.

Ала след като канализационният съветник ме увери, че тези цели са напълно съобразени с конституцията и в никакъв случай не се противопоставят на държавната религия, че освен това на своя стяг обществото е издигнало като девиз благородните обноски, светския тон, най-чистия морал и най-деликатната духовност, аз изявих готовност, при положение, че не поемам никакви задължения, да

посетя с моя странен придружител мястото за събрания на тайнствената ложа, където ще ми бъдат дадени по-нататъшни разяснения.

И понеже всичките ми съмнения бяха разсеяни, ние тръгнахме. Канализационният съветник плати на келнерката с монета, която преди това на шега преви с пръсти под прав ъгъл. После потънахме в нощта, поехме по безлюдните улици, където моят придружител незабавно се зае с радостна припряност да ме побутва пред себе си, като при това сегиз-тогиз подскачаше на един крак или пък се кискаше и потриваше ръце, тананикаше си пронизителни, игриви напеви, да, понякога дори опитваше няколко танцови стъпки, което изглеждаше чудновато и детинско. Неговите приумици скоро ми дойдоха до гуша, понеже в необузданата си палавост той постоянно ме ръгаше толкова силно, че неведнъж губех равновесие и често едва не падах. Вече почти смятах за най-разумно или да се събудя от този невероятен сън, или пък направо да изоставя канализационния съветник — някой окъснял приятел можеше да ме зърне в такава компания, а подобна среща би ми била крайно неприятна. От друга страна обаче, бях много любопитен да бъде въведен в тайното общество и да се запозная с чудноватите му обичаи.

— Всъщност — започнах аз, за да отклоня придружителя си от своеобразните му лудории, — ако мога да си позволя този въпрос, как тъй имате раздвоен език? Питам само за да се осведомя за една от вашите, хм, телесни особености.

Мислех си, че подобна невежливост ще го отвлече от неприятното му държане, и не се излъгах.

Канализационният съветник веднага се закова на място. Бе избързал няколко крачки напред, сега обаче се извърна и запристъпва към мене с такова застрашително изражение на лицето, че от внезапна уплаха косите ми почти се изправиха. Но той се овладя и гневно обещените му зъби изчезнаха под устните, които се изкривиха в усмивка.

— А как тъй... — процеди той, като многократно стрелна на сантиметри от устата си предмета на нашия разговор, — а как тъй вашият език, господине, има само един връх?

На този насрещен въпрос аз нямах отговор. Доволен бях, че междуременно сме стигнали до нашата цел — колоната за афиши.

Съвсем бързо, тъй че дори не успях да проследя с очи движението му, канализационният съветник отвори в повърхността на облепената с пъстри афиши колона една врата, която прилепваше толкова гладко, че не се забелязваше. Ала при по-внимателно виждане аз открих, че хартията на един рекламен плакат има дупка, която позволяваше на застаналия в колоната да гледа навън.

Когато понечих да последвам канализационния съветник, той ме отблъсна с рязко движение на ръката.

— Не... — той поклати отрицателно глава, — не, трябва да спазим церемониала, просто тъй съм свикнал. Сега ще се затворя тук вътре, а пък вие ще се върнете на ъгъла, после ще тръгнете към колоната и ще минете покрай нея, сякаш нищо не знаете. Тогава аз ще отворя вратата — тук той по извънредно неприятен начин облещи острите си зъби — и официално ще ви поканя да влезете.

Макар и учуден, аз дадох съгласието си и точно изпълних указанията му. Докато почти преминавах покрай тайната врата и вече градях предположението, че канализационният съветник си е позволил да се пошегува с мене, внезапно капакът отхвъркна, две твърди като стомана ръце ме уловиха за гушата и ме ввлякоха вътре в колоната. Преди още да мога да разсъдя, той ме запокити срещу стената и с мълниеносни хватки, които издаваха дългогодишна практика, ме прикова с вериги към един железен станок. Сега канализационният съветник завъртя една ръчка и с нея приведе в движение около оста станок, който имаше формата на буквата Х. Краката ми полетяха нагоре и аз увиснах с главата надолу. Косите ми се завлачиха по пода в някаква лепкава, полусъсирена течност. Очите ми щяха да изскочат от орбитите, когато забелязах, че това е пролята кръв — тя се изцеждаше в тъмна вадичка през един кръгъл отвор в пода, където едва можеше да се различи най-горното стъпало на ръждива желязна стълба, водеща надолу в шахтата, от която възлизаха вонящите изпарения на каналите. Картината се осветяваше от едно газениче, в чието пламъче за мой неизразим ужас видях, че канализационният съветник вече е измъкнал дълъг, лъскав, изглежда, необикновено остър нож и сега с него кляка пред мене.

— Много съжалявам — процеди той, като се люлееше на петите си, — много съжалявам, че трябва толкова да ви разочаровам. Навярно съществува някое тайно общество, което се подвизава тук долу в

каналите, но мъжете и жените, чието изчезване вие, господине, сте забелязали за свое нещастие, не се числят към него. Ние сме само малцина, които дебнем в колоните за афиши в този град...

Понечих да извикам, но той мълниеносно затули устата ми с длан.

— ... които дебнем тук за плячка, когато сме гладни.

Ръката му преви главата ми надолу, тъй че шията ми се откри свободно за неговия нож, чието острие докосна гърлото ми. В моя безпаметен страх аз направих конвулсивно движение, тъй че стоманата одраска кожата; усетих как топла капка кръв потече по извивката на шията към брадичката.

Това вече бе достатъчно; повече не можех да издържам. Трябваше да се събудя.

— Това е само сън! — изкрещях тъй, че дробовете ми щяха да се пръснат.

Под страшната хватка на канализационния съветник думите ми се превърнаха само в стенещ звук.

Но извергът ме разбра и ухилен поклати глава.

— Мамите се... — рече той с мляскане, което бе тъй далече от всякакъв сън, че светкавично ме накара да осъзная ужасната истина, — мамите се, както вече мнозина други преди вас, господине.

И ми преряза гърлото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.